

УДК 82-93
Д44

Опубліковано та ліцензовано за домовленістю з Egmont UK Limited,
The Yellow Building, 1 Nicholas Road, London, W11 4AN.

Опубліковано 2016 року під оригінальною назвою
«Summer Term at Trebizon».

Серія «Требізон»
Усі права застережено.

Для Елі

Дігбі Енн
Д44 Требізон. Літній семестр / Енн Дігбі ; пер. з англ. О. Ю. Григорович. — Харків : Вид-во «Ранок», 2020. — 192 с.: іл. — (Серія «Требізон»).

ISBN 978-617-09-5297-4

Це перший літній семестр Ребекки, у якому дівчинка постає перед нами як майстерна серфінгістка, спринтерка й кмітливий детектив. От тільки з математикою великі проблеми. Програма школи «Требізон» відрізняється від того, що вона вивчала раніше. Чи допоможе їй новий учитель Макс усе надолужити? Адже від іспиту з математики залежить майбутнє Ребекки!

УДК 82-93

Літературно-художнє видання
Серія «Требізон»

Енн Дігбі

ТРЕБИЗОН. ЛІТНІЙ СЕМЕСТР
для дітей молодшого
та середнього шкільного віку

Провідна редакторка *В. В. Міхно*
Переклад *О. Ю. Григорович*
Обкладинка *Н. В. Стещенко-Дядечко*
Художниця *О. В. Іголкіна*
Технічний редактор *В. І. Труфен*

З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-5297-4

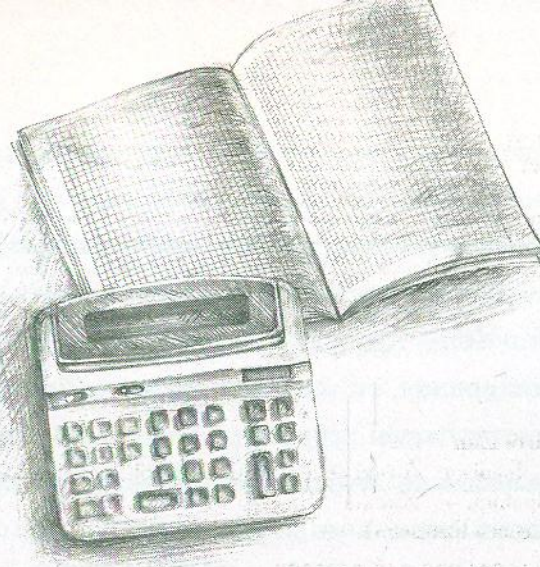
Ч927005У. Підписано до друку 05.12.2019.
Формат 84×108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Академія. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 10,08.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кібальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145.
E-mail: office@ranok.com.ua Тел./факс:
(057) 719-58-67.

Надруковано у друкарні ТОВ «ТРИАДА-ПАК»
м. Харків, пров. Симферопольський, 6. Тел. +38(057)703-12-21
www.triada-pack.com, email: sale@triada.kharkov.ua
ISO 9001:2015 № UA228351, FAMO TRIADA LLC (065445)

Text copyright © 1978 Anne Digby
Автор затвердив свої моральні права.
© Григорович О. Ю., переклад, 2020
© Стещенко-Дядечко Н. В., обкл., 2020
© Іголкіна О. В., іл., 2020
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

Розділ перший

Математичний приклад

Багато радісних подій чекає на Ребекку Мейсон під час її літнього семестру в Требізоні, та й кілька поганих також. Усе погане якимось чином було пов'язане з літерою М.

М — це математика. Також — Максвелл. І що найгірше — вона так само означає Мейсон,

її власне прізвище, через яке дівчинка зазнала чимало проблем.

Ребекка не очікувала на прийдешнє під час тривалої подорожі на автобусі, крізь зелене передмістя Англії. Вона провела святкові канікули в бабусі, у Глостерширі, в одному з «пенсійних бунгало» в районі житлової забудови. Дівчинка любила бабусю, але сумувала за Лондоном та батьками. Їхній будинок у Лондоні здавали до липня, поки мама й тато перебували в Саудівській Аравії. Фірма відрядила батька Ребекки працювати туди минулого вересня, а його дочку зі звичайної денної школи перевели до «Требізону», школи-інтернату в Західній Англії. Спочатку вона почувалася там трохи самотньо, доки не знайшла друзів. Її найкращими подругами стали Тіш Андерсон і Сью Мардох.

Зараз вона знову прямувала до Требізону, на літній семестр. І хоча перед бабусею вона вдавала, що не хоче повертатися до школи, насправді таємно чекала на це.

До цього літера М не мала жодного значення в її житті. Їй узагалі було байдуже, з якої літери починається її прізвище. На відміну від містера Максвела (який волів, щоб його називали Максом),

що його вона ще навіть ніколи не зустрічала. Тож залишалася тільки математика.

Її обтяжували деякі думки та попереджувальний лист від батька. Ребекка почала думати про математику, коли на автобусній зупинці в Требізоні її речі перекладали з автобуса в таксі, та поки прямували на великій швидкості з околиці міста в напрямку школи. Думки про математику надовго заволоділи Ребеккою, яка воліла, аби краще математики взагалі б не вигадували. Та незабаром швидко забула про неї.

Пляж Требізон! Коли таксі проїхало повз останні готелі на околиці та звернуло на відкриту місцевість, вона змогла побачити води великого синього моря вдалині, за полями. І хоча ще тільки закінчувався квітень, цього дня сонце світило яскраво та відблискувало на воді, повітря було тепле. Ребекка знала, що ученицям дозволять плавати під час літнього семестру.

«Цікаво, а чи дозволять нам зробити це сьогодні, після чаювання? — думала Ребекка. Вона була липкою після тривалої подорожі. — Дуже кортить».

Вона відчинила вікно на півшляху та висунула голову так, щоб вітер розвивав її довге світле волосся.

Зараз дівчина бачила старі будівлі в парковій місцевості на захід від пляжу і старі дахи білого кам'яного маєтку, що проглядалися крізь листя дерев. Школа так і стояла там, міцна, як ніколи раніше.

Незабаром таксі заїхало в головні ворота школи, сповільнившись до 10 миль на годину, відповідно до обмеження, та спустилося довгим зеленим провулком до головної шкільної будівлі, що колись була маєтком. Вони пропустили одну чи дві машини, які виїжджали зі школи, — більшість дівчат приїхали ще вдень. Водій таксі знав усі ями та повільно проїхав повз стару будівлю, позаду їдальні, врешті-решт заїхавши до мощеного заднього двору Будинку Джуніпер: довгого гуртожитку з червоної цегли, де мешкали молодші дівчатка школи «Требізон», зокрема й Ребекка. Він відчинив Ребеццї дверцята машини, і вона вийшла, навантажена сумками та тенісною ракеткою, що стирчала з її рюкзака.

— Ребекко! — закричали кілька голосів одночасно.

— Тіш! — зраділа вона. — Сью! Маро!

Вони всі бігли до неї. Попереду всіх була Ішбель Андерсон, скорочено Тіш, її чорні кучері терміново потребували гребінця. Позаду неї бігли Сью Мардох, Мара Леондіс і Маргот Лоуренс, які виглядали

такими ж розкуйовдженими. Вони тримали в руках ракетки, бо щойно закінчили партію в теніс. Ельф, пухка Селлі Елфінстоун, йшла позаду та несла тенісні м'ячики. Вона стежила за рахунком, тож не була спітнілою та брудною, як інші.

— Ти саме вчасно приїхала! — сказала Тіш.

— Знову автобусом, — сказала Ребекка. — Що за подорож!

— Куди це, міс? — запитав водій таксі. Він дістав валізу Ребекки з великого багажника. — Нагору?

— Другий поверх, — швидко втрутилася Сью. — Шоста кімната. Ми проводимо вас. Ви не повірите, але її треба розпакувати до чаювання!

Сью попрямувала до задньої двері Будинку Джуніпер, а за нею, розмовляючи, йшли троє дівчат. Тіш, залишившись разом із Ребеккою та водієм, крикнула:

— Лови, Маргот! — вона кинула тенісну ракетку дівчинці, а та швидко розвернулася й спритно спіймала її. — Тепер я можу допомогти вам підняти це нагору, — сказала Тіш чоловікові.

Спотикаючись та сміючись, Тіш заходилася допомагати. Раптово зіштовхнувшись з Ребеккою, яка йшла позаду, Ішбель впустила речі, які розлетілися сходами. Тіш здалося це неймовірно кумедним. На другому поверсі вони пробиралися крізь порожні

рюкзаки та валізи, які чекали на те, щоб їх забрали. Нарешті багаж занесли до шостої кімнати й поставили біля ліжка Ребекки.

— Дякую! — звернувся водій таксі до Тіш. — Тепер ваша подруга може розібрати їх.

Ребекка витрусила речі на ліжку і почала копирсатися в них, щоб знайти гаманець. Вона боязко заплатила водієві, адже не звикла користуватися таксі, та дала йому чайові навмання, сподіваючись, що не була надто щедрою чи жадібною.

— Дякую, міс, — сказав він, і їй полегшало. Водій зауважив, що дівчинка виглядає дуже юною і спортивною, а поглянувши на тенісну ракетку на її ліжку, припустив:

— Граєте за Вімблдон?

— Хотілося б! — засміялася Ребекка, розчервонівшись.

— Ребекка стане спринтером, — відповіла Тіш.

— Спринтером, дійсно? Тоді вам слід переглядати Олімпійські ігри.

Усі засміялися, а коли він виходив, Ельф сказала:

— Дехто з нашого класу ходив на Вімблдон. Юніорський Вімблдон.

— Сподіваюся, у неї було гарне місце, — сказав він.

— Ні, — Ельф пішла за ним. — Вона грала там.

— Зажди, зажди, Ельф, — сказала Сью, повертаючи її назад. — Він знає. Годі хизуватися Джосс, їй не сподобається.

— Як Джосс? — перепитала Ребекка. — Ви вже бачили її?

Джосселін Вайнінг обіймала посаду Головної з ігор, але була відсутньою майже весь минулий семестр через несерйозну операцію на спині.

— Краще, ніж будь-коли! — відповіла Сью. — Бачили її на корті.

— Виграла у міс Вілліс, — додала Тіш.

Ребекка зітхнула. Напевно, добре бути такою, як Джосс Вайнінг, блискучою у будь-якій грі, природженим лідером. Але чи це справді настільки гарно — трохи відрізнятись від інших?

П'ятеро дівчат заметушилися, допомагаючи Ребецці швидко розпакувати валізу. Вони виставили її на сходи, коли пролунав перший дзвоник на чаювання. У душовій зчинилися тиснява та галас: всі мили руки, умивалися, розчісувалися, зокрема й Ребекка.

— Дуже приємно бачити тебе знову, Ребекко, — сказала Мара, чекаючи на свою чергу перед дзеркалом.

— Дуже приємно повернутися, — зізналася дівчинка.

«Аніж бути Джосселін Вайнінг, краще стати частиною компанії», — вирішила Ребекка. Тіш і Сью стали її найкращими подругами: драматичні події першого та другого семестрів дуже зблизили їх. Але троє інших дівчат — Мара Леонідіс, Маргот Лоуренс і Селлі Елфінстоун — також дуже подобалися Ребецці. Вони завжди об'єднували сили, коли треба було щось вирішити, — Тіш називала це «виконавчим комітетом» — і їм удавалося все владнати. З ними у кімнаті мешкало ще двоє дівчат, дуже приємних, але цю п'ятірку Ребекка любила найсильніше.

— Цікаво, чи знадобиться нам цього семестру виконавчий комітет? — запитала Ребекка, старанно розплутуючи волосся.

— Тільки на тижні благодійності, — відповіла Мара.

— Тижні благодійності?

— Так, — посміхнулася та. — І для мене це буде хвилююче, — в очах гречанки запалав вогник. — Цього семестру я працюватиму дуже, дуже важко.

— Ти? — з цікавістю вигукнула Тіш.

Мара приснула.

— Якщо я працюватиму важко, то зможу перейти до класу Альфа на третьому курсі! Це моя мета!

— О, Маро!

— Чудово!

Вони оточили Мару, поплескуючи її по спині. Зараз усі дівчата навчалися на другому курсі в одному класі, Другому Альфа, окрім Марі, яка навчалася в Другому Бета. Вона дуже хотіла навчатися разом з подругами. Тепер, можливо, коли вони перейдуть до Третього Альфа, Мара буде з ними!

— Ребекко, щось не так? — запитала Тіш за хвилину.

Ребекка здавалася сумною, адже їй нагадали про щось, що вона старанно намагалася забути. Але дівчинка швидко захитала головою.

— Агов, чуєте? — спитала Сью, відчиняючи двері вбиральні. — Це другий дзвоник! Ми запізнились!

Дівчата поспішили до західних сходів, що вели до виходу з Будинку Джуніпер, до чотирикутних садів і старої будівлі напроти, та побігли вздовж тераси до сучасного блоку — їдальні. Двері відчинилися — і галас вдарив Ребекку, немов цунамі. Здавалося, що чотириста дівчат говорили одночасно. Так приблизно і було.

Наступного дня, у середу, коли семестр справді почнеться, дівчата сядуть за належні столи. Сьогодні